

[Thomsen.]

forening netop i Gaar har udtalt sig om i Overensstemmelse med de Anskuelse, som jeg har gjort gældende. Mener det ærede Medlem virkelig, at vi som Nation har Raad til at indføre til en Produktion Raastoffer, der beløber sig til ca. 80 Millioner kg Fedtstof, saa længe det er nødvendigt at brænde første Klasses danske Fødevarer? Hvis det ærede Medlem mener det, ja, saa er han i hvert Fald saare langt fra at være paa Bølgelængde med dansk Mejeribrug, der forlanger Indførsel af Raastoffer til Margarineproduktionen begrænset eller forbudt.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen fremførte igen Indvendinger mod vore Ændringsforslag. Det kunde friste mig til at gentage, hvad jeg sagde første Gang, jeg havde Ordet, men da det aabenbart ikke nytter, vil jeg henvise det ærede Medlem til Rigsdagstidenden. Ved at faa det skriftligt og studere det i Ro og Mag vil han maaske komme til Sandheds Erkendelse med Hensyn til det forretningsmæssig og det nationaløkonomisk rigtige i vore Forslag, forudsat selvfølgelig, at der er Vilje — det er vel ikke det, det skorter det ærede Medlem paa? Det er i hvert Fald godt gjort, hvis man kan bilde Husmændene ind, at de ikke er interesserede i at faa rigeligt med Penge i Kompuljen, navnlig naar andre er med til at betale.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at vi ikke skulde have det som sidst, at den ene Part udleverede sig til den anden. Hvad er Mening? Mener Ministeren, at ikke baade Landbrugets Organisationer og Lovgivningsmagten vil fremme det, der tjener Landbrugerne som Helhed? Det er nok snarere Ministerens ensidige Indstilling, der gør sig gældende, og ikke, som Ministeren syntes at antyde, Underfundighed fra Slagteriernes Side.

Ministeren forsøgte en Statusopgørelse over min Gruppens Arbejde. Ja, ja, højtærede Minister, lad os nu først komme i Gang. De Anskuelse, vi forfægter, stikker sikkert dybere i Befolkningen, end Ministeren i Virkeligheden skotter om. Det er en fuldstændig urimelig Paastand, naar Ministeren insinuerer, at vi vil en Nedsættelse af Landarbejdernes Lønninger. Tværtimod, vi ønsker, at Landbruget maa faa Evne til at betale Lønninger nogenlunde paa Højde med Industrien. Men Ministeren ved eller burde vide, at som Forholdene ligger, evner Landbruget aldeles ikke at betale blot anstændige Lønninger til sine Medhjælpere, og under saadanne Omstændigheder vil vi ikke være med til, at Tariffen stikkes mellem

Arbejdet og den arbejdssøgende — saadan gaar det nemlig for Øjeblikket. Hvis Ministeren vil kigge ud af sine egne Vinduer hjemme i Bøgballe, vil han se, at Jordbrugere med Familie maa slide, en lang Dag Aaret rundt uden Løn, fordi de ikke har Raad til at betale den Medhjælp, som naturligt hører til Bedriften. Det tvinges de ganske simpelt til af den ensidige Politik, som Regeringen fører an i. Resultatet ser vi for det første i en urimelig Fortjeneste til Højfinanssen, for det andet i en bred Flod af offentlige Understøttelser til en stadig stigende Hær og for det tredje i Akkord og Henstand til Landbrugere og Mellemstand. Ministeren siger, at vi vil tage Oksekødet fra de arbejdsløse. Ingenlunde, men vi siger, at Uddelingen maa være en Samfundsopgave; ved som nu at tage Pengene af Kornkassens Midler lader man fattige Husmænd betale. Men det finder Ministeren aabenbart i sin gode Orden; det skal fortsættes. Naar Ministeren kan være med til at befordre den Udviklign, vi er inde i, er det forstaaeligt, at han ikke aner noget om det reelle i vore Forslag. De giver nemlig Udtryk for det forretningsmæssig rigtige, det nationaløkonomisk forsvarlige, og er altsaa stik modsat Regeringens Politik.

A. C. D. Petersen: Det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen vilde fastslaa, at disse Forsøg paa at forhøje Kornpriserne kun var en Godsejerhjælp. Nu troede jeg, at det ærede Medlem havde Interesse i, at Arbejderne kunde holde deres Lønninger saa høje som muligt, men jeg har ganske vist nok hørt et andet æret Medlem fremsætte en Paastand om, at det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen ikke har megen Kendskab til Arbejderforhold, og de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med før, om at dette Forslag kun havde Betydning som Godsejerhjælp, tyder meget paa, at den citerede Taler har Ret. Det er nemlig en Selvfølge, at hvis Landarbejderne skal kunne bevare deres Lønsatser, maa Landbruget gøres rentabelt og det snarest muligt, thi ellers vil Landarbejdernes Lønninger gaa ned. Det er umuligt at hindre, at Arbejdslønnen kommer til at staa i Forhold til den Vares Værdi, som Arbejderne producerer. Derfor vil jeg bede det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen overtænke, om han tror, at et Erhverv vedblivende kan betale de samme Lønninger, naar Produktionen er urentabel. Hvis det ærede Medlem har Forstaaelse af Økonomi, vil han vide, at det lader sig ikke gøre. Derfor maa det ærede Medlem kunne se, at ikke alene Gods-